

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/270/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114228384
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5114228384.3

Rozhodnutie

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľa: D. E., F.. XX.XX.XXXX, T. I.. T. XXXX/X, XXX XX Ž., Š. Z. J., proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- eur, takto

r o z h o d o l :

Návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu sumu 33.000,- eur, z a m i e t a .

Odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania zo dňa 27.08.2014 podaným na Okresnom súde Žilina dňa 27.08.2014, ktorého vady navrhovateľ odstránil po doručení uznesenia č. k. 6C/270/2014-17 zo dňa 05.09.2014 podaním zo dňa 20.09.2014 doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 23.09.2014, sa navrhovateľ domáhal vydania rozsudku, ktorým by bol odporca [ako orgán konajúci v mene štátu bolo navrhovateľom označené Ministerstvo vnútra SR] zaviazaný zaplatiť mu sumu 33.000,- eur.

Návrh na začatie konania skutkovo navrhovateľ odôvodnil tým, že bol dňa 12.03.2002 obvinený z trestného činu podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005. V tento deň bol k obvineniu vypočutý ako osoba obvinená z trestnej činnosti. Toho istého dňa mu bola obmedzená osobná sloboda a následne bol dňa 15.03.2002 predvedený pred sudcu Okresného súdu Žilina, ktorý rozhodol uznesením spis. zn. 28Tp44/02 zo dňa 15.03.2002 o tom, že bol vzatý do väzby počnúc dňom 12.03.2002 od 18.00 hod. V čase od 12.03.2002 do 19.03.2002 bola vo veci jeho obvinenia vypočutá svedkyňa - poškodená, ako aj maloletý svedok - syn poškodenej. Voči rozhodnutiu o vzatí do väzby podal sťažnosť, o ktorej rozhodol dňa 09.04.2002 Krajský súd v Žiline uznesením spis. zn. 1Tp0 54/02, v ktorom sťažnosť žalobcu zamietol ako nedôvodnú. Nosnými dôkazmi, na základe ktorých bol vo väzbe, ako aj bola podaná na neho obžaloba, boli výpovede svedkyne - poškodenej, maloletého svedka - syna poškodenej a nepochybne aj výpoveď navrhovateľa, ktorá bola učená bez obhajcu, ako aj iné dôkazy, vychádzajúce z uvedených nezákonných dôkazov, ktoré svojou nezákonnosťou preniesli toto bremeno aj na iné dôkazy. Dňa 19.03.2002 mu ustanovil Okresný súd Žilina, ako stíhanému väzobné pre trestný čin podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona z dôvodov nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku č 141/1961 Zb., obhajcu. Dňa 17.12.2003 bol prepustený z výkonu väzby, ktorá sa začala u jeho osoby dňa 12.03.2002 na základe uznesenia Okresného súdu Žilina zo dňa 15.03.2002 a trvala do 17.12.2003. Uznesením spis. zn. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013 Krajský súd v Žiline na strane 4 a 5 uznesenia skonštatoval, že úkony vykonané po vznesení obvinenia do zvolenia alebo ustanovenia obhajcu (od 12.03.2002 do 19.03.2002) neboli preto vykonané v súlade so zákonom, lebo nebolo zabezpečené ústavné (i zákonné) právo obžalovaného navrhovateľa na obhajobu. Z uvedeného vyplýva, že bol v rozpore so zákonom, Ústavou SR, ako aj medzinárodnými dohovormi, ktorými je SR viazaná, nezákonne vzatý do väzby, ako aj trestne stíhaný, prihládajúc na obsah nezákonných dôkazov. Listom zo dňa 28.05.2013, adresovaným

Ministerstvu vnútra SR podal odporcovi návrh na predbežné prerokovanie náhrady škody, spôsobenej nezákonným postupom v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý sa týkal nezákonného postupu vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Žilina v jeho trestnej veci. Ministerstvo vnútra SR následne túto žiadosť odstúpilo na vybavenie Generálnej prokuratúry SR, ktorá ju odstúpila na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti SR listom zo dňa 12.09.2013, ktoré ju odstúpilo Ministerstvu vnútra SR listom zo dňa 26.09.2013. Ministerstvo vnútra SR napriek jeho urgencii zo dňa 26.03.2014 jeho návrh zo dňa 28.05.2013 doteraz neprejednálo, ani sa nesnažilo odpovedať. Vzhľadom na právny názor Krajského súdu v Žiline obsiahnutý v uznesení spis. zn. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013 čiastočne aj podporený Uznesením Krajského súdu v Žiline spis. zn. 2To/196/04 zo dňa 09.06.2004 tak podáva voči odporcovi návrh, v ktorom sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- eur za nesprávny úradný postup pri jeho vzatí do väzby, ako aj pri jeho trestnom stíhaní v jeho trestnej veci. Vychádzajúc zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z., zákona č. 58/1969 Zb., ust. § 36 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zákona č. 141/1961 Zb., ust. čl. 2 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň opísanej genézy jeho prípadu navrhovateľ vyvodil, že bol v čase od 12.03.2002 do 19.03.2002 nezákonne trestne stíhaný, ako aj bol vzatý do väzby, ktorá trvala od 12.03.2002 do 17.12.2003, pričom pri vzatí do väzby bolo porušené jeho právo na obhajobu, došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Žilina, ktorý ho nezákonne trestne stíhal, ako aj obmedzil na osobnej slobode bez prítomnosti obhajcu, napriek skutočnosti, že bol daný dôvod nutnej obhajoby. S poukazom na uvedené skutočnosti mal navrhovateľ za to, že nesprávnym úradným postupom pri jeho vzatí do väzby došlo ku skutočnosti, že celková dĺžka jeho väzby bola preto nezákonná, ako aj bol nezákonne trestne stíhaný. Uvedeným konaním mu vznikla nemajetková ujma, a to hlavne tým, že bol vystavený svojvôli, nezákonnosti a neoprávnenému zásahu do jeho práv a slobôd zo strany vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania Žilina, ktorú vyčísluje na sumu 33.000,- eur.

Ministerstvo spravodlivosti ako orgán, s ktorým súd konal s ako orgánom podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p. sa za odporcu k návrhu na začatie konania vyjadrilo podaním zo dňa 01.10.2015, v ktorom namietalo, že už dňa 11.11.2013 sa navrhovateľ obrátil na Okresný súd Žilina s návrhom zo dňa 11.11.2013 (na základe ktorej sa začalo konanie vedené pod spis. zn. 25C/300/2013), v ktorej si taktiež uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 33.000,- eur, a to na základe totožných skutkových okolností (vzatie do väzby uznesením spis. zn. 28 Tp 44/02 zo dňa 15.03.2012, zamietnutie sťažnosti proti nemu, konštatovanie nesúladu so zákonom úkonov vykonaných od 12.03.2002 do 19.03.2012). Okrem toho i v návrhu zo dňa 11.11.2013 uvádza, že sa návrhom domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- eur za nesprávny úradný postup pri jeho vzatí do väzby. V konaní vedenom pod spis. zn. 25C/300/2013 bol dňa 24.06.2015 vydaný rozsudok č. k. 25C/300/2013-171, ktorým súd návrh v celom rozsahu zamietol. Odporca tak vzniesol námietku veci začatej (litispendencie) podľa ust. § 83 O.s.p. a žiadal konanie zastaviť. Podľa jeho názoru na totožnosti nároku nemení nič skutočnosť, že v konaní vedenom pod spis. zn. 25C/300/2013 navrhovateľ označil za titul nesprávny úradný postup súdu v období od 12.03.2002 do 19.03.2002 (t. j. uskutočňovanie procesných úkonov bez toho, aby mal ustanoveného obhajcu), a v prejednávanej veci za nesprávny úradný postup označuje totožný postup vyšetrovateľa (t. j. uskutočňovanie procesných úkonov bez toho, aby mal ustanoveného obhajcu). V oboch prípadoch teda žalobca namieta totožný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré v konaní postupovali v úzkej súčinnosti a nie je možné konanie jedného z nich izolovať a hodnotiť nezávisle od konania iného. Pre prípad, že konanie nebude zastavené, sa odporca v ďalšom vyjadril, že navrhovateľ za titul nároku uplatneného v tomto konaní označil nesprávny úradný postup, pričom malo ísť o postup vyšetrovateľa PZ, ku ktorému malo dôjsť v roku 2002. V súvislosti s tým odporca vznáša námietku premlčania podľa ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V tomto prípade k nesprávnemu úradnému postupu došlo v období od 12.03.2002 do 19.03.2002 a hneď v tomto období navrhovateľ vedel (mohol vedieť), že mu vznikla škoda (resp. nemajetková ujma). Nič na tom nemení fakt, že si to z hľadiska právneho posúdenia uvedomil až po uznesení Krajského súdu v Žiline spis. zn. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013. Toto totiž nie je pre plynutie premlčacej lehoty relevantné. Aj keby pre začiatok plynutia premlčacej lehoty prisúdil akúkoľvek relevanciu konštatovaniu porušenia práva na obhajobu zo strany súdu, k tomuto došlo už v uznesení Krajského súdu v Žiline spis. zn. 2To/194/04-560 zo dňa 09.06.2004. Keďže sám navrhovateľ uvádza, že právo na náhradu škody si uplatnil na príslušnom orgáne žiadosťou zo dňa 28.05.2013 a návrhom na súde dňa 27.08.2014, je zrejmé, že k tomu došlo po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty bez ohľadu na to, či k začatiu jej plynutia došlo už dňa 19.03.2002 (posledný deň namietaného nesprávneho úradného postupu) alebo až dňom, keď došlo k jeho konštatovaniu príslušným orgánom - uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa

09.06.2004. Odporca tak po námietke premlčania nepovažuje za účelné, aby sa súd bližšie zaoberal inými okolnosťami zodpovednosti za škodu a v tomto smere vykonával akékoľvek dokazovanie. Napriek tomu sa odporca stručne vyjadril k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch i bez ohľadu na premlčanie práva na náhradu škody, a to tak, že má za to, že k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu nedošlo. V jeho prípade išlo o povinnú obhajobu podľa ust. § 36 ods. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Zb. a jej dôvody boli dané až po jeho vzatí do väzby. Teda bez ohľadu na namietané porušenie práva na obhajobu, k tomuto nepochybne nedošlo. Navrhovateľ pred rozhodnutím o vzatí do väzby nemusel mať obhajcu, preto úkony vykonané do tohto času boli v súlade so zákonom. Existencia nesprávneho úradného postupu je základná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Keďže v tomto prípade nesprávny úradný postup nie je daný, odporca má za to, že zodpovednosť štátu za škodu je vylúčená a návrh je preto absolútne nedôvodný. Vzhľadom na uvedené odporca žiadal konanie o návrhu navrhovateľa podľa ust. § 104 ods. 1 O.s.p. zastaviť a v prípade, že súd konanie nezastaví, žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť v celom rozsahu a zaviazat' navrhovateľa na náhradu trov konania. Súčasne v tomto podaní Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p. ospravedlilo svoju neúčast' na pojednávaní a výslovne nežiadalo o odročenie pojednávania. Súd vec prejednal, vo veci vykonal dokazovanie a rozhodol na pojednávaní dňa 06.10.2015 v neprítomnosti odporcu (resp. orgánu konajúceho v jeho mene) v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a za prítomnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ na pojednávaní zotrval na svojom návrhu na začatie konania v plnom rozsahu, pričom k námietkam odporcu sa vyjadril tak, že nemôže s nimi súhlasiť. Nie je pravdou, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vymáha duplicitne. Vo veci vedenej pod spis. zn. 25C/300/2013 si uplatňuje nárok na náhradu škody voči Ministerstvu spravodlivosti SR z titulu nesprávneho úradného postupu procesne konajúceho súdu, ktorý rozhodol o jeho vzatí do väzby dňa 15.03.2002. V prejednávanej veci si uplatňuje náhradu škody proti odporcovi z titulu nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa. Uvedené žalobné návrhy sú tak diametrálne rozličné. Nie je tak možné, aby náhradu škody aj nemajetkovej ujmy vymáhal duplicitne. Čo sa týka premlčacej námietky, odporcom uvedené skutočnosti, že úkony od 12.03.2002 do 19.03.2002 neboli vykonané v súlade so zákonom, pričom bolo porušené jeho právo na obhajobu, mu boli známe až v roku 2013, teda až po tom, ako mu bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Žiline spis. zn. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013. Tvrdenie odporcu, že už dňa 09.06.2004 mal vedomosť o uvedených skutočnostiach na základe rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sa nezakladajú na pravde. V uvedenom uznesení Krajského súdu v Žiline sa konštatuje, že len výpoveď svedka poškodenej nebola účinná podľa zákona. V predmetnom uznesení sa nenachádza žiadna zmienka o tom, že všetky úkony, ktoré vykonal vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania Žilina od 12.03.2002 do 19.03.2002 boli nezákonné. Na základe uvedených skutočností má za to, že jeho právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa nie je premlčané, keďže sa o týchto skutočnostiach dozvedel až v roku 2013, a to z uznesenia Krajského súdu v Žiline.

Súd tak vo veci vykonal dokazovanie účastníkmi označenými listinnými dôkazmi, pričom na základe tohto dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

Listom zo dňa 28.05.2013 adresovaným Ministerstvu vnútra SR (vo fotokópii na č. I. 12 spisu) požiadal navrhovateľ o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, ako si ho uplatnil následne návrhom na začatie konania v prejednávanej veci.

Listom zo dňa 12.09.2013 adresovaným Ministerstvu spravodlivosti SR (vo fotokópii na č. I. 10 spisu) Generálna prokuratúra SR postúpila žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Ministerstvu spravodlivosti s odkazom na to, že Ministerstvo vnútra SR postúpilo 07.05.2013 túto žiadosť Generálnej prokuratúre SR a súčasne na to, že Generálna prokuratúra nie je v tomto prípade orgánom konajúcim v mene štátu podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a týmto orgánom je v zmysle ust. § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo spravodlivosti.

Listom zo dňa 26.09.2013 adresovaným Ministerstvu vnútra SR (vo fotokópii na č. I. 9 spisu) Ministerstvo spravodlivosti SR s odkazom na ust. § 4 ods. 1 písm. b) bod 2. a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. postúpilo žiadosť navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku Ministerstvu vnútra SR ako príslušnému orgánu konať v danej veci v mene štátu.

Listom zo dňa 19.03.2014 adresovaným navrhovateľovi (vo fotokópii na č. I. 8 spisu) Ministerstvo spravodlivosti SR oznamovalo navrhovateľovi k jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, že túto postúpilo Ministerstvu vnútra SR listom zo dňa 26.09.2013 a o uvedenom postupe navrhovateľa upovedomilo listom zo dňa 02.10.2013 a ďalej, že zotráva na svojich záveroch v predmetnom postúpení, že nie je príslušným orgánom na prerokovanie žiadosti navrhovateľa.

Vyšetrovatelka Okresného úradu vyšetrovania PZ Žilina F. O. I. R. uznesením ČVS: OÚV-309/10-ZA-2002 zo dňa 12.03.2002 (vo fotokópii na č. I. 74 spisu) rozhodla o začatí trestného stíhania podľa ust. § 160 ods. 1 Trestného poriadku a súčasne podľa ust. § 163 ods. 1 Trestného poriadku, že stíha navrhovateľa ako obvineného za trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, lebo zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a je dostatočne odôvodnený záver, že od presne nezisteného dňa mesiaca september do dňa 12.03.2002 v popoludňajších až večerných hodinách v Ž. na ul. I. T. X v spoločnom byte pravidelnejšie a intenzívnejšie sloвне a fyzicky napádal svoju manželku I. E., a to tak, že sa jej viac krát vyhrážal zabitím, že ju viac krát škrtil, že jej priložil kuchynský nôž na krk, že ju bezdôvodne udieral dlaňami do oblasti jej tváre, sácal ju, násilím na nej viac krát vykonal súlož, prikladal na jej tvár vankúš v úmysle ju pridusiť, čím I. E. spôsobil podliatiny staršieho charakteru v oblasti pravej ruky, pravého a ľavého predlaktia, pravej paže, hrudníka, pravého stehna, pravého sedacieho svalstva, pravého a ľavého kolena, ľavého stehna a dňa 12.03.2002 dve plošné krvné podliatiny na vnútornej strane ľavej paže, krvnú podliatinu na ľavom predlaktí, na lakťovej strane, dve pásovité krvné podliatiny na ľavom stehne v hornej tretine a reaktívnu depresívnu dekompenzáciu v záťažovej a dlhodobu stresujúcej situácii. Vyšetrovatelka svoje rozhodnutie odôvodnila tak, že na základe trestného oznámenia I. E. bolo vykonané preverovanie vo veci podozrenia z trestného činu a vykonaným preverovaním zistila, že obvinený navrhovateľ v období a spôsobom uvedeným vo výroku uznesenia v spoločnom byte opakovaným bitím, nadmerným vyvolávaním strachu týral blízku osobu, ktorou je v zmysle ust. § 89 ods. 7 Trestného zákona jeho manželka, spôsobujúc jej psychické utrpenie.

Okresný súd Žilina uznesením spis. zn. 28Tp 44/2002 zo dňa 15.03.2002 (vo fotokópii na č. I. 62 spisu) v trestnej veci obvineného navrhovateľa pre trestný čin podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol, že podľa ust. § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku obvineného navrhovateľa berie do väzby, ktorá sa vykoná v Ústave na výkon väzby v Ž. a započítava sa odo dňa 12.03.2002 od 18.00 hod. Svoje rozhodnutie Okresný súd Žilina odôvodnil tým, že okresná prokurátorka v Žiline podala návrh na vzatie obvineného navrhovateľa do väzby dňa 14.03.2002 pod č. 1 Pv 232/02 s tým, že v predmetnej veci sú dané dôvody väzby podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku vzhľadom na skutočnosť, že obvinený bude pôsobiť na svoju manželku I. E.F., ktorá je v procesnom postavení svedkyne - poškodenej. Je tiež dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti a naďalej pokračovať vo fyzických útokoch voči nej a keďže sa jej vyhráža zabitím, je dôvodná obava, že by mohol toto svoje konanie uskutočniť. Osobná sloboda obvineného navrhovateľa bola obmedzená dňa 12.03.2002 o 18.00 hod. pracovníkmi polície. Obvineného prevzala vyšetrovatelka dňa 12.03.2002 o 18.05 hod. Obvinený bol predvedený pred sudkyňu Okresného súdu Žilina dňa 15.03.2002 o 10.30 hod. a sudkyňa obvineného vypočula. Obvinený vo svojej výpovedi uviedol, že medzi ním a jeho manželkou boli dlhší čas nezhody, ktoré vyvrcholili od konca decembra 2001. Obvinený pripustil, že svoju manželku viac krát udrel, bolo to v dôsledku hádok, ktoré medzi nimi vznikali, on sa prestal ovládať a manželku udrel. Nie je pravdou, že by sa manželke vyhrážal nožom, bil ju inými predmetmi, vyhrážal sa jej zabitím. Ďalej uviedol, že manželka podala na neho trestné oznámenie pre trestný čin znásilnenia, ktoré však dňa 13.03.2002 zobrala späť. Obvinený priznal, že pri ich hádkach a bitkách bol prítomný aj ich 8-ročný syn Q.. Nie je pravdou, že by si niekedy vynucoval násilím pohlavný styk na svojej manželke. Z predloženého spisového materiálu, z výpovede obvineného, ako aj výpovede svedkyne poškodenej I. E. a ďalších dôkazov pripojených v spise, súd dospel k záveru, že obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Sudkyňa dospela k záveru, že u obvineného sú dané dôvody väzby podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, nakoľko sú tu konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že obvinený bude pôsobiť na svedkyňu, prípadne, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti. Keďže sa jej vyhráža zabitím, je dôvodná obava, že by svoju agresivitu voči svojej manželke mohol vystupňovať z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania. Na základe uvedeného rozhodla sudkyňa tak, že obvineného navrhovateľa vzala do väzby s tým, že väzba sa vykoná v Ústave na výkon väzby v Ž.O. a započítava sa od 12.03.2001 o 18.00 hod., kedy bola obmedzená jeho osobná sloboda.

Okresný súd Žilina pod č. k. 28Tp 44/02-16 dňa 19.03.2002 (vo fotokópii na č. I. 67 spisu) ustanovil obvinenému podľa ust. § 39 ods. 1 Trestného poriadku obhajcu JUDr. Karola Židuljaka s poukazom na to, že si obvinený v stanovenej lehote obhajcu nezvolil a v danom prípade sa jedná o nutnú obhajobu v zmysle ust. § 36 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Krajský súd v Žiline uznesením spis. zn. 1Tpo 54/02 zo dňa 09.04.2002 (vo fotokópii na č. I.68 spisu) o sťažnosti podanej obvineným navrhovateľom proti uzneseniu Okresného súdu Žilina spis. zn. 28 Tp 44/02 zo dňa 15.03.2002 rozhodol tak, že podľa ust. § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného navrhovateľa zamietol. Svoje rozhodnutie Krajský súd v Žiline odôvodnil tak, že

proti uzneseniu o vzatí do väzby obvinený podal riadne a včas v zákonnej lehote sťažnosť, a to priamo do zápisnice o jeho výsluchu vykonanom procesnou sudkyňou. Svoju sťažnosť doposiaľ neodôvodnil. Krajský súd v Žiline ďalej uviedol, že na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle ust. § 147 ods. 1 Trestného poriadku správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadnúc pritom i na prípadné chyby, ktoré neboli sťažnosťou vytýkané a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná. Rozhodnutiu okresného súdu o vzatí obvineného do väzby nemožno vytknúť žiadnu vadu, či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo, a preto krajský súd v celom rozsahu v zásade na odôvodnenie napadnutého uznesenia odkazuje. Krajský súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že u obvineného existujú väzobné dôvody podľa ust. § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a nakoľko prvostupňový súd nepochybil ani v určení začiatku lehoty plynutia väzby, preto krajský súd zamietol sťažnosť obvineného podľa ust. § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Krajský súd v Žiline uznesením spis. zn. 2To 196/04 zo dňa 09.06.2004 (vo fotokópii na č. l. 157 spisu) o odvolaní obžalovaného navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 1T 185/02-527 zo dňa 11.03.2004 rozhodol ta, že podľa ust. § 258 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa ust. § 260 Trestného poriadku vec vrátil prokurátorovi na došetrenie. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina uznal obžalovaného navrhovateľa za vinného mimo iného aj z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, ako bol uvedený vo výroku uznesenia vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline ČVS: OÚV-309/10-ZA-2002 zo dňa 12.03.2002. Ďalej v odôvodnení uviedol, že poškodená E. bola vypočutá 13.03.2002 a jej obsahla výpoveď bola základom pre podanie obžaloby. Toho istého dňa bol vypočutý aj maloletý Q. E.. Úkony podľa ust. § 160 ods. 1 a § 163 ods. 1 Trestného poriadku boli urobené 12.03.2002, k obmedzeniu osobnej slobody obvineného došlo 12.03.2002, no obhajca bol obvinenému ustanovený až 19.03.2002. Usvedčujúce výsluchy manželky a syna obžalovaného neboli vykonané v prítomnosti obhajcu a neboli teda vykonané v súlade so zákonom. Došlo pri nich k porušeniu práva na obhajobu. Zvážiac uvedené skutočnosti nadobudol Krajský súd v Žiline presvedčenie, že rozsudku predchádzali podstatné vady konania, najmä preto, že v tomto konaní boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, a tak vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať alebo vykonávať dôkazy ďalšie.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013 (vo fotokópii na č. l. 192 spisu), ktoré nadobudlo podľa doložky na ňom vyznačenej právoplatnosť dňa 30.01.2013, na odvolanie okresného prokurátora zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 5T/143/2005 zo dňa 21.06.2012 a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v plnom rozsahu opäť prerokoval a rozhodol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Okresný súd Žilina napadnutým rozsudkom oslobodil obžalovaného navrhovateľa spod obžaloby pre skutok, ktorým údajne spáchal trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) a trestný čin vydierania podľa ust. § 235 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon. Ďalej Krajský súd v Žiline v odôvodnení uviedol, že je v prvom rade potrebné na ujasnenie vysloviť, že obžaloba za údajné skutky došla súdu prvého stupňa v roku 2005, teda za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. Obe tieto normy boli nahradené Trestným zákonom č. 300/2005 Z. z. a Trestným poriadkom č. 301/2005 Z. z., ktoré nadobudli účinnosť od 01.01.2006. S poukazom na ust. § 564 ods. 3 Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. Krajský súd uzavrel, že okresný i krajský súd konajú v režime Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. a z hľadiska hmotnoprávneho s poukazom na ust. § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. zásadne podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. s výnimkou, ak by bol pre obžalovaného priaznivejší, tak podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Ďalej Krajský súd konštatoval, že podľa ust. § 36 ods. 3 Trestného poriadku (č. 140/1961 Zb.) ak sa koná o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého hranica prevyšuje 5 rokov, musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní. Dňa 12.03.2002 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podľa ust. § 215 ods. 1 Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.), pri ktorom zákon umožňoval uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 až 8 rokov. Úkony vykonané po vznesení obvinenia do zvolenia alebo ustanovenia obhajcu (od 12.03.2002 do 19.03.2002) neboli preto vykonané v súlade so zákonom, lebo nebolo zabezpečené ústavné (i zákonné) právo na obhajobu.

Súd v ďalšom považoval za nesporné skutkové tvrdenie navrhovateľa, že jeho väzba trvala od 12.03.2002 (keďže do väzobnej doby bola započítaná aj doba od zadržania navrhovateľa dňa 12.03.2002 do rozhodnutia súdu o vzatí navrhovateľa do väzby dňa 15.03.2002) do 17.12.2003.

Podľa ust. 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu

spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa ust. 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni.

Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Podľa ust. § 25 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán uvedený v § 9 ods. 1.

Podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „TZ“) v znení zákona č. 183/1999 Z. z. účinnom od 01.09.1999 do 31.08.2002, kto týra blízku osobu alebo osobu, ktorá je v jeho starostlivosti alebo vo výchove, spôsobujúcej jej fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie opakovaným bitím, neoprávneným uzatváraním, nadmerným vyvolávaním strachu alebo stresu, alebo iným nepríjemným, alebo neodôvodneným trestaním, potresce sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov alebo zákazom činnosti.

Podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) TZ v znení zákona č. 421/2002 Z. z. účinnom od 01.09.2002 do 31.12.2005, kto týra blízku osobu alebo osobu, ktorá je v jeho starostlivosti alebo výchove, spôsobujúcej jej fyzické utrpenie alebo psychické utrpenie najmä bitím, kopaním, údermi, spôsobovaním rán a popálenín rôzneho druhu, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, neustálym sledovaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu alebo stresu, násilnou izoláciou, citovým vydieraním alebo iným správaním, ktoré ohrozuje jej fyzické alebo psychické zdravie, alebo obmedzuje jej bezpečnosť, potresce sa odňatím slobody na dva roky až osem rokov alebo zákazom činnosti.

Podľa ust. § 33 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok; ďalej tiež ako „TP“) v znení zákona č. 558/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992 do 31.12.2005, obvinený, ktorý nemá dostatočné prostriedky, aby uhrádzal trovy obhajoby, má nárok na bezplatnú obhajobu alebo na obhajobu za zníženú odmenu.

Podľa ust. § 36 ods. 1 TP v znení zákona č. 178/1990 Zb. účinnom od 01.07.1990 do 31.12.2005, obvinený musí mať obhajcu už v prípravnom konaní, a) ak je vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave (§ 116 ods. 2), b) ak je nesvojprávny, c) ak ide o konanie proti mladistvému, alebo d) ak ide o konanie proti ušlému.

Podľa ust. § 36 ods. 2 TP v znení zákona č. 178/1990 Zb. účinnom od 01.07.1990 do 31.12.2005, obvinený musí mať obhajcu aj vtedy, ak to považuje súd a v prípravnom konaní vyšetrovací orgán alebo prokurátor za nevyhnutné, najmä preto, že so zreteľom na telesné alebo duševné chyby obvineného majú pochybnosti o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať.

Podľa ust. § 36 ods. 3 TP v znení zákona č. 178/1990 Zb. účinnom od 01.07.1990 do 31.12.2005, ak sa koná o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov, musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní.

Podľa ust. § 36 ods. 4 TP v znení zákona č. 178/1990 Zb. účinnom od 01.07.1990 do 31.12.2005, obvinený musí mať obhajcu aj v konaní o vydanie do cudziny a v konaní, v ktorom sa rozhoduje o uložení ochranného liečenia s výnimkou ochranného protialkoholického liečenia.

Podľa ust. § 75 TP v znení zákona č. 253/2001 Z. z. účinnom od 01.08.2001 do 30.09.2002, ak je tu niektorý z dôvodov väzby (§ 67) a pre neodkladnosť veci nemožno rozhodnutie o väzbe vopred zadovážiť, môže vyšetrovateľ obvineného zadržať predbežne sám. Je však povinný vykonať zadržanie prokurátorovi neodkladne ohlásiť a odovzdať mu odpis zápisnice, ktorú spísal pri zadržaní, aj ďalší materiál, ktorý prokurátor potrebuje, aby prípadne mohol podať návrh na vzatie do väzby. Návrh sa musí podať tak, aby obvinený mohol byť najneskôr do 48 hodín od zadržania odovzdaný súdu, inak musí byť prepustený na slobodu.

Podľa ust. § 163 ods. 1 TP v znení zákona č. 272/1999 Z. z. účinnom od 01.11.1999 do 30.09.2002, ak je na podklade zistených skutočností dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, vydá vyšetrovateľ bez meškania uznesenie, že sa táto osoba stíha ako obvinený. Obvinenému sa uznesenie oznámi (§ 137) do troch dní, najneskôr však na začiatku jeho prvého výsluchu. Obvinený má právo žiadať o primeraný odklad prvého výsluchu na účely prípravy obhajoby; o tejto skutočnosti musí byť poučený. O dĺžke odkladu rozhodne vyšetrovateľ bez meškania. Odpis uznesenia o vznesení obvinenia zašle vyšetrovateľ do 48 hodín prokurátorovi.

Podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p., za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu. Na konanie štátneho orgánu a toho, koho zákon splnomocňuje na zastupovanie pred súdom sa vzťahujú ustanovenia odseku 1 písm. a) a b), odsekov 2 a 3.

Podľa ust. § 83 O.s.p., začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Podľa ust. § 104 ods. 1 O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa ust. § 135 ods. 1 O.s.p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihateľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní. Na úvod právneho posúdenia prejednávanej veci súd považuje za potrebné vysporiadať sa s právnou kvalifikáciou navrhovateľom návrhom na začatie konania uplatneného nároku. Možno konštatovať, že navrhovateľ si skutkovo uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline v čase od 12.03.2002 do 19.03.2002 spočívajúcim v tom, že tento navrhovateľa nezákonne stíhal, ako ho aj obmedzil na osobnej slobode bez prítomnosti obhajcu, a to aj napriek skutočnosti, že bol daný dôvod nutnej obhajoby. V príčinnej súvislosti s uvedeným nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa bol vzatý do väzby, pričom táto bola nezákonná a súčasne bol aj nezákonne stíhaný ako obvinený. Ako škodu si navrhovateľ uplatňoval nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v dôsledku toho, že bol vystavený svojvôli, nezákonnosti a neoprávnenému zásahu do jeho práv a slobôd zo strany vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline. Keďže z cit. prechodného ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. totiž vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. a keďže k navrhovateľom vytýkanému nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľa Okresného úradu v Žiline malo dôjsť v období od 12.03.2002 do 19.03.2002, z hľadiska právnej kvalifikácie je potrebné posúdiť navrhovateľ v konaní uplatňovaný nárok na náhradu škody podľa cit. ust. 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.

V súvislosti s uvedenou právnou kvalifikáciou navrhovateľom uplatneného nároku súd považuje za potrebné na tomto mieste vysporiadať sa s námietkou odporcu, že v danom prípade existuje prekážka konania spočívajúca v tom, že v tej istej veci už skôr začalo na súde iné konanie (prekážka litispendencie podľa ust. § 83 O.s.p.). Týmto konaním malo byť konanie Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod spis. zn. 25C/300/2013.

V podmienkach civilného procesu vyjadruje prekážka veci začatej princíp, že v tej istej veci nemôžu prebiehať dve súdne konania, ktoré by napokon viedli k tomu, že by bolo v tej istej veci rozhodnuté dvakrát (ne bis in idem). Právna úprava prekážky litispendencie je vyjadrená v ust. § 83 O.s.p. tak, že začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. V súčasnej procesnoprávnej teórii sa v intenciách ust. § 83 O.s.p. pri skúmaní totožnosti veci vychádza z totožnosti účastníkov (vrátane ich právnych nástupcov) a totožnosti veci - predmetu konania (kauzy), t. j. ako žalobného nároku tak aj žalobného dôvodu. Oba predpoklady musia byť splnené kumulatívne. O totožnosť účastníkov ide v prípade, ak sa oboch konaní majú zúčastniť tie isté osoby ako v konaní právoplatne skončenom, bez ohľadu na to, v akom procesnom postavení budú vystupovať. Druhý predpoklad, ktorý musí byť kumulatívne splnený, aby vo vzťahu ku konaniu zakladalo iné konanie prekážku litispendencie, je totožnosť predmetu konania, resp. totožnosť kauzy. Z hľadiska totožnosti predmetu konania za tú istú vec je potrebné považovať ten istý nárok, o ktorom sa už začalo konanie, ak sa opiera o ten istý právny dôvod, vyplývajúci z totožného skutkového stavu veci. Z uvedeného je zrejmé, že pri skúmaní totožnosti uplatňovaného nároku je potrebné vychádzať z posudzovania niekoľkých

podmienok za súčasného splnenia ktorých totožnosť nastáva. Sú nimi zhodnosť uplatňovaného nároku, vychádzajúc z toho istého právneho dôvodu a na podklade toho istého skutkového stavu. Právnym dôvodom žaloby rozumieme konkrétny právny pomer, ktorý vznikol z právnych skutočností, ktoré uvádza žalobca (navrhovateľ), a ktorého ochrana je v civilnom konaní požadovaná (napr. vlastnícke právo, kúpna zmluva a pod). Teda taký právny pomer (v zmysle hmotnoprávnom), o ktorý žalobca (navrhovateľ) opiera svoj uplatňovaný nárok a ktorý vyplýva zo súhrnu rozhodujúcich skutočností. Žalobný petít a právny dôvod žaloby je dokreslený relevantnými skutočnosťami tzv. skutkovými okolnosťami prípadu (skutkový stav). Skutkový stav tvoria právne relevantné skutočnosti, t.j. právne i protiprávne úkony, právne udalosti a protiprávne stavy. Na vymedzenie a ohraničenie skutkového základu predmetu sporu je používaný skutkový stav predpokladaný právnou normou, ktorá má byť aplikovaná na skutkový prednes, resp. skutkový základ procesného nároku, aby mohol súd o žalobe rozhodnúť.

Vychádzajúc z obsahu návrhu na začatie konania tak vo veci vedenej pod spis zn. 6C/270/2014, ako aj pod spis. zn. 25C/300/2013 (na č. I. 1 na pojednávaní dňa 06.10.2015 pripojeného spisu Okresného súdu Žilina spis. zn. 25C/300/2013), ako aj z rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/300/2013-171 zo dňa 24.06.2015 (na č. I. 171 na pojednávaní dňa 06.10.2015 pripojeného spisu Okresného súdu Žilina spis. zn. 25C/300/2013), že vo veciach vedených na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 6C/270/2014 a 25C/300/2013 vystupujúc totožní účastníci, a to na strane navrhovateľa D. E. a na strane odporcu Slovenská republika (štát). Nebol však naplnený druhý predpoklad prekážky listispendencie, a to totožnosť predmetu konania, keďže aj keď išlo o ten istý nárok uplatnený navrhovateľom o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- eur, avšak neopierajúci sa o ten istý právny dôvod. Navrhovateľ totiž vo veci vedenej pod spis. zn. 25C/300/2013 vyvodzoval vznik zodpovednosti odporcu za škodu z nesprávneho úradného postupu z úkonov trestného konania vykonaných Okresným súdom Žilina, aj keď zásadne opisom tých istých skutkových okolností predmetnej trestnej veci, pričom v prejednávanej veci namietal nesprávny úradný postup vyplývajúci z vykonaných úkonov trestného konania vyšetrovateľom Okresného úradu vyšetrovania v Žiline. Týmto je daná zásadná rozdielnosť predmetu konania, a preto súd nepostupoval v zmysle ust. § 104 ods. 1 v spojení s ust. § 83 O.s.p. a konanie nezastavil.

Po právnej kvalifikácii navrhovateľom uplatneného nároku súd sa súd v ďalšom považuje za potrebné vyjadriť k otázke príslušnosti štátneho orgánu, s ktorým súd ako so štátnym orgánom konajúcim za odporcu v prejednávanej veci podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p. konal. Aj napriek skutočnosti, že navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil Ministerstvo vnútra SR ako štátny orgán, ktorý je príslušným štátnym orgánom podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p. konať v prejednávanej veci za odporcu (štát - Slovenskú republiku), súd konal s ako štátnym orgánom podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p. s Ministerstvom spravodlivosti SR. V tomto smere súd poukazuje na to, že označenie správneho štátneho orgánu v návrhu na začatie konania, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitímácia je stav, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. Existencia, či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávného stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 O.s.p.). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa ust. § 43 O.s.p. V prípade, že navrhovateľ síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ust. § 21 ods. 4 O.s.p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konať len s takýmto oprávneným subjektom. (k tomu viď uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo 149/2011 zo dňa 26.09.2012) Možno konštatovať, že navrhovateľ v návrhu na začatie konania označil ako odporcu Slovenskú republiku (štát) a ako štátny orgán, ktorý by mal vo veci jeho návrhu za štát v súdnom konaní konať, Ministerstvo vnútra SR, čím podal úplný návrh v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. Súd teda v súlade s vyššie uvedeným konal s iným štátnym orgánom, ako orgánom podľa ust. § 21 ods. 4 O.s.p., ako ho označil navrhovateľ. Z hľadiska pôsobnosti Ministerstva spravodlivosti SR konať za štát v dotknutej veci súd vychádzal zo skutkového vymedzenia žalovaného nároku, a to, ako už bolo vyššie uvedené, že si navrhovateľ uplatňoval právo na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline, ku ktorému došlo v období od 12.03.2002 do 19.03.2002, t. j. za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím

orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako už bolo tiež uvedené, z cit. prechodného ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, t. j. zákonom č. 58/1969 Zb. Na daný prípad tak nie je možné aplikovať, pokiaľ ide o príslušnosť štátneho orgánu konať v mene štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, ust. § 4 zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. ustanovenie právneho predpisu, ktorý sa vzťahuje na zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu, ku ktorému došlo odo dňa 01.07.2004 (deň nadobudnutia účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.) Z uvedeného vyplýva, že aj na príslušnosť štátneho orgánu konajúceho v mene štátu sa v danom prípade sa vzťahuje právna úprava daná zákonom č. 58/1969 Zb. Podľa cit. ust. § 25 ods. 2 v spojení s primeraným použitím cit. ust. 9 ods. 1 veta druhá v spojení zákona č. 58/1969 Zb. je za takýto orgán štátu v danom prípade potrebné považovať Ministerstvo spravodlivosti SR, a to s poukazom na to, že ide o nesprávny úradný postup vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline v trestnom konaní. (k aplikácii ust. § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. na daný prípad napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 Cdo 62/2008 zo dňa 28.04.2008, rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30.03.2011)

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu musia byť s poukazom na znenie ust. § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. kumulatívne (súčasne) splnené nasledovné podmienky: 1. vznik škody, 2. nesprávny úradný postup štátneho orgánu, 3. príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Na rozdiel od podmienok všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu ide v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu v zmysle cit. ust. § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o objektívnu zodpovednosť (t. j. bez ohľadu na zavinenie), ktorej nie je možné sa podľa cit. ust. § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. zbaviť (liberovať, t. j. oslobodiť sa spod objektívnej zodpovednosti).

Pokiaľ ide o pojem škody pre účely zákona č. 58/1969 Zb. možno uviesť, že vnútroštátna úprava považuje za škodu majetkovú ujmu vo forme skutočnej škody, resp. ušlého zisku. Vnútroštátna úprava tak síce za škodu nepovažuje nemajetkovú ujmu, avšak čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ktorým je Slovenská republika viazaná a ktorý má podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred vnútroštátnou úpravou) umožňuje odškodnenie obetí zatknutia alebo pozbavenia osobnej slobody aj vo forme odškodnenia nemajetkovej ujmy. Vzhľadom k tomu, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd umožňuje aj odškodnenie nemajetkovej ujmy, jeho aplikácia má prednosť pred vnútroštátnou úpravou, aj pokiaľ ide o obsah pojmu škoda. (k tomu napr. rozsudky Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo 177/2005 zo dňa 31.05.2007, spis. zn. 6 Cdo 37/2012 zo dňa 31.07.2012)

Zákon č. 58/1969 Zb. neobsahoval zákonnú definíciu pojmu nesprávny úradný postup, avšak za nesprávny úradný postup možno považovať napr. porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Toto vymedzenie zodpovedá súčasnému zneniu ust. 9 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, možno uviesť, že o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikne v dôsledku nesprávneho úradného postupu, teda ak tento a škoda sú vo vzájomnom vzťahu príčiny a následku. Ak príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká (k tomu primerane napr. uznesenie Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 25 Cdo 1019/2002 zo dňa 06.11.2003) V každom konkrétnom prípade však treba skúmať, či medzi nesprávnym úradným postupom a škodou existuje vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť je daná len vtedy, ak je škoda v zmysle všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom nesprávneho úradného postupu. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola vznikla bez tejto príčiny. Musí ísť o priamu (nie o sprostredkovanú) príčinu. (k tomu primerane napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 23 Cdo 3337/2007)

Sú sa tak v konaní primárne zaoberal otázkou, či navrhovateľom opísané konanie vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline má znaky nesprávneho úradného postupu.

Je nutné si uvedomiť, že samotné rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia navrhovateľovi - uznesenie ČVS: OÚV-309/10-ZA-2002 nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, keďže vyšetrovateľ vydal predmetné uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi v rámci svojej právomoci v súlade s ust. § 163 ods. 1 TP v znení účinnom ku dňu 12.03.2002. Škoda vyvolaná nesprávnym úradným postupom totiž musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou. V kontexte s uvedeným treba poukázať na to, že navrhovateľ nepreukázal (a ani len netvrdil), že do rozhodnutia súdu v prejednávanej veci bolo toto uznesenie zrušené a navrhovateľ súčasne ani nebol spod obžaloby ohľadom skutku, pre

ktorý mu bolo vznesené obvinenie, súdom právoplatne oslobodený. Nemožno tak v danom prípade zatiaľ uvažovať o nezákonnosti trestného stíhania.

Z hľadiska hlavného argumentu navrhovateľa v prejednávanej veci, že nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa došlo k porušeniu práva navrhovateľa ako obvineného na obhajobu, keďže v danej trestnej veci išlo o prípad nutnej obhajoby, súd poukazuje na cit. ust. § 36 ods. 1 až 4 TP v znení zákona č. 178/1990 Zb. účinnom od 01.07.1990 do 31.12.2005 upravujúcu nutnú obhajobu. Podľa ods. 1 obvinený musel mať obhajcu už v prípravnom konaní a) ak bol vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave (§ 116 ods. 2), b) ak bol nesvojprávny, c) ak išlo o konanie proti mladistvému, alebo d) ak išlo o konanie proti ušlému. Podľa ods. 2 obvinený musel mať obhajcu aj vtedy, ak to považoval súd a v prípravnom konaní vyšetrovací orgán alebo prokurátor za nevyhnutné, najmä preto, že so zreteľom na telesné alebo duševné chyby obvineného mali pochybnosti o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať. Podľa ods. 3 ak sa konalo o trestnom čine, na ktorý zákon ustanovoval trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov, musel mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní. Napokon podľa ods. 4 musel mať obvinený obhajcu aj v konaní o vydanie do cudziny a v konaní, v ktorom sa rozhoduje o uložení ochranného liečenia s výnimkou ochranného protialkoholického liečenia. Ostatné prípady nutnej obhajoby podľa ust. § 36a TP sa týkali vykonávacieho konania a konaní o sťažnosti pre porušenie zákona a o návrhu na povolenie obnovy, teda zjavne nie prípadu prejednávanej veci, kedy išlo o prípravné konanie.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol vzatý do väzby až uznesením Okresného súdu Žilina spis. zn. 28Tp 44/02 zo dňa 15.03.2002 a následne mu bol súdom dňa 19.03.2002 ustanovený obhajca podľa ust. § 36 ods. 1 písm. a) TP, je možné konštatovať, že v čase od 12.03.2002 (deň zadržania navrhovateľa a vznesenia mu obvinenia) do 15.03.2002 (deň rozhodnutia súdu o vzatí do väzby) nešlo v danej trestnej veci o prípad nutnej obhajoby podľa ust. § 36 ods. 1 písm. a) TP.

Rovnako možno nepochybné vylúčiť, že v danom prípade mohlo ísť o dôvod nutnej obhajoby podľa cit. ust. § 36 ods. 1 písm. b) a c) TP, a to vzhľadom k tomu, že v konaní nevyšlo najavo, že by navrhovateľ bol v dotknutom čase rozhodnutím súdu pozbavený, alebo obmedzený v spôsobilosti na právne úkony a súčasne vzhľadom k tomu, že navrhovateľ mal v čase spáchania skutku (od septembra 2001 do 12.03.2002) vek 27 rokov, teda v jeho prípade nešlo o mladistvého (podľa cit. ust. § 74 ods. 1 TZ).

Nepochybné v danom prípade nešlo ani o dôvod podľa cit. ust. § 36 ods. 1 písm. d) TP, keďže sa navrhovateľ nevyhýbal trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýval (§ 302 ods. 1 TP). Súčasne nebolo preukázané (a ani navrhovateľom tvrdené), že v danom prípade boli existovali objektívne skutočnosti pre pochybnosti vyšetrovateľa, resp. prokurátora, alebo súdu o tom, že so zreteľom na telesné alebo duševné chyby navrhovateľa ako obvineného nie je spôsobilý náležite sa obhajovať sám, teda, že v danom prípade išlo o nutnú obhajobu podľa cit. ust. § 36 ods. 2 TP.

Napokon pokiaľ ide o navrhovateľom namietaný dôvod nutnej obhajoby podľa cit. ust. § 36 ods. 3 TP, súd poukazuje na to, že navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie pre trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby podľa ust. § 215 ods. 1 písm. a) TZ. TZ v ust. § 215 ods. 1 písm. a) v znení účinnom od 01.09.1999 do 31.08.2002 (t. j. účinného či už v čase spáchania skutku, ktorý bol navrhovateľovi kladený za vinu, alebo v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia, resp. rozhodnutia súdu o vzatí navrhovateľa do väzby) ustanovoval na tento trestný čin trest odňatia slobody na jeden rok až päť rokov, to znamená, že horná hranica trestu odňatia slobody pri tomto trestnom čine neprevyšovala päť rokov. V danom veci tak nešlo ani o prípad nutnej obhajoby podľa cit. ust. § 36 ods. 3 TP. Súd sa z vyššie rozobratých dôvodov tak nestotožnil s právnym posúdením Krajského súdu v Žiline uvedeným v uznesení č. k. 3To/134/2012-1269 zo dňa 30.01.2013, na ktoré poukazoval navrhovateľ a týmto sa ani necítil byť s poukazom na znenie ust. § 135 O.s.p., ako aj na to, že dotknuté rozhodnutie Krajského súdu v Žiline nebolo vydané v prejednávanej veci (teda s poukazom na ust. § 226 O.s.p.) viazaný. Znenie ust. § 215 ods. 1 TZ, na ktoré poukazoval Krajský súd v Žiline a podľa ktoré ustanovovalo na dotknutý trestný čin trest odňatia slobody vo výmere dva roky až osem rokov, bolo totiž do TZ zavedené až novelou zákonom č. 421/2002 Z. z. zo dňa 19.06.2002 (teda zjavne neplatilo v čase, kedy malo dôjsť k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľa), ktorý nadobudol účinnosť až dňa 01.09.2002. Na uvedených záveroch súdu nemenia nič ani oznámenia prokurátora Okresnej prokuratúry Martin zo dňa 15.10.2004 a 29.10.2004 (tieto boli zjavne formulované na základe záverov a pokynov Krajského súdu v Žiline uvedených v uznesení spis. zn. 2To 196/04 zo dňa 09.06.2004, ktorými bol prokurátor v danej trestnej veci viazaný) k opakovaným žiadam navrhovateľa zo dňa 12.10.2004 a zo dňa 20.10.2004 o preskúmanie postupu vyšetrovateľky v predmetnej veci, ktorý navrhovateľovi oznamoval, že jeho výsluch v prípravnom konaní nebol vykonaný v súlade s procesnými ustanoveniami, čo má za následok, že tento výsluch, ako aj ďalšie úkony vykonané do ustanovenia obhajcu, nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. Procesné pochybenie však bolo odstránené

rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, ktorý vec vrátil prokurátorovi na došetrenie, pričom v priebehu konania budú úkony vykonané v súlade s procesnými ustanoveniami tak, aby nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na obhajobu.

Bez najmenších pochybností nešlo ani o prípad nutnej obhajoby podľa cit. ust. § 36 ods. 4 TP.

Ak teda pred rozhodnutím o vzatí navrhovateľa do väzby vyšetrovateľ vykonal úkony trestného konania (na podklade ktorých mal byť navrhovateľ súdom vzatý dňa 15.03.2002 do väzby) bez toho, aby bol navrhovateľovi ustanovený obhajca (súčasne navrhovateľ o ustanovenie obhajcu z dôvodov podľa ust. § 33 ods. 2 TP nepožiadaval, v kontexte tohto súd poukazuje na to, že navrhovateľ sám pri svojom výsluchu pred vyšetrovateľom dňa 12.03.2002 uviedol, že obhajcu si nezvolil, pričom sa zatiaľ bude obhajovať sám a ako obvinený po poučení podľa ust. § 163 ods. 1 TP požiadaval o odklad svojho prvého výsluchu a súčasne využil svoje právo odoprieť výpoveď v zmysle ust. § 33 TP, na čo bol jeho výsluch ukončený - vid' zápisnica o výsluchu obvineného zo dňa 12.03.2002 str. 3 a 4 vo fotokópii na č. I. 100 spisu), nemohlo dôjsť zo strany vyšetrovateľa k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v zásahu do práva navrhovateľa na obhajobu.

Pokiaľ vyšetrovateľ v dotknutom prípade dňa 12.03.2002 zadržal po vznesení obvinenia navrhovateľa a týmto obmedzil jeho osobnú slobodu, konal v zmysle svojho oprávnenia cit. ust. § 75 TP. Preto ani tento postup vyšetrovateľa nemožno vyhodnotiť zo strany súdu ako nesprávny úradný postup. V prípade obhajoby zadržanej osoby nejde o nutnú obhajobu, keďže v prípade obmedzenia osobnej slobody ust. § 36 TP stanovoval nutnú obhajobu až od času, kedy bol obvinený rozhodnutím súdu vzatý do väzby. To platí samozrejme za podmienky, že u zadržanej osoby nebol naplnený iný dôvod nutnej obhajoby, avšak nesúvisiaci s obmedzením jej osobnej slobody po zadržaní, ktorý, ako už bolo vyššie uvedené u navrhovateľa nebol.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa o jeho nezákonnom vzatí do väzby, ktorá trvala od 12.03.2002 do 17.12.2003, súd poukazuje na to, že rozhodnutie Okresného súdu Žilina spis. zn. 28Tp 44/02 zo dňa 15.03.2002 vydané v rozsahu jeho právomoci podľa ust. § 68 TP a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR nemožno považovať za nezákonné, ak nebolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Samotné rozhodnutie súdu o väzbe (byť aj nezákonné) však nemôže predstavovať nesprávny úradný postupom súdu a už vôbec nemôže byť považované za nesprávny úradný postup vyšetrovateľa, ktorý by mal zakladať zodpovednosť štátu za škodu. V kontexte postupu orgánov činných v trestnom konaní pred vydaním uznesenia Okresného súdu Žilina, ktorým bol navrhovateľ vzatý do väzby si súd dovoľí poukázať na obsah odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 1Tpo 54/02 zo dňa 09.04.2002 o sťažnosti podanej obvineným navrhovateľom proti uzneseniu Okresného súdu Žilina spis. zn. 28 Tp 44/02 zo dňa 15.03.2002, ktorým bola sťažnosť navrhovateľa zamietnutá, pričom krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle ust. § 147 ods. 1 TP správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadnuc pritom i na prípadné chyby, ktoré neboli sťažnosťou vytýkané a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná. Rozhodnutiu okresného súdu o vzatí obvineného do väzby nemožno vytknúť žiadnu vadu, či nedostatok, pričom odôvodnenie rozhodnutia učinil prvostupňový súd zodpovedajúcim spôsobom, dostatočne a presvedčivo.

Súd tak môže konštatovať, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť svojho skutkového tvrdenia, od ktorého odvíjal svoj záver o nesprávnom úradnom postupe vyšetrovateľa, ktorý mal viesť k nezákonnosti trestného stíhania navrhovateľa, ako aj jeho vzatia do väzby, a to, že v danom prípade bolo porušené jeho právo na obhajobu, keďže v jeho prípade malo ísť o nutnú obhajobu podľa ust. § 36 TP, avšak obhajca mu ustanovený nebol. Iný dôvod nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa navrhovateľ nepreukázal a ani len netvrdil. Súd tak nemal za preukázaný jeden z predpokladov zodpovednosti štátu v danom prípade, a to navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup vyšetrovateľa v trestnej veci navrhovateľa.

Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci nebolo preukázané naplnenie jedného z troch vyššie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (ktoré predpoklady ako bolo vyššie uvedené musia byť splnené kumulatívne), súd už bez toho, aby sa zaoberal vznikom škody (resp. nemajetkovej ujmy) na strane navrhovateľa, musel uzavrieť, že na strane odporcu (štátu) nedošlo k vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa Okresného úradu vyšetrovania v Žiline, a preto súd návrh navrhovateľa bez ďalšieho ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

Keďže súd dospel k záveru, že navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody, ako ho návrhom na začatie konania vymedzil, bolo v ďalšom tiež nadbytočné, aby sa súd zaoberal námietkou premlčania takéhoto práva vznesenou Ministerstvom spravodlivosti SR ako orgánom konajúcim v mene odporcu (štátu). Nejestvujúce právo sa totiž logicky premlčať nemôže.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p., povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ust. § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie cit. ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. Odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, pričom mu tak vzniklo právo proti navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi na náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložil na bránenie svojho práva proti navrhovateľovi. Odporca si svoje právo na náhradu trov konania aj návrhom podľa ust. § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. uplatnil, v lehote podľa ust. § 151 ods. 1 veta druhá O.s.p. však trovy konania nevyčísli. Súčasne súd konštatuje, že odporca nebol v konaní zastúpený, pričom zo spisu odporcovi vznik iných trov nevyplýva. Súd tak s poukazom na ust. § 151 ods. 2 veta za bodkočiarkou O.s.p. nebol viazaný výrokom rozsudku o trovách konania vyhláseným na pojednávaní dňa 06.10.2015, ktorým odporcovi priznal proti navrhovateľovi nárok na náhradu trov konania vo výške, ako bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku a náhradu trov konania odporcovi v písomnom vyhotovení rozsudku vo výrokovej časti nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a

exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).